

1674
Viro Nobilissimo Constantino Huygeno C. F.

S. P. D.

Ioannes Georgius Graevius.

Non temere litteris manibus viros magros, multis praesertim occupati-
onibus distractos compello, ne tum quidem cum meae videntur maxime
rationes postulare. Quid enim? Honoris tui causa scribam? Una
mibi quidem ea esset causa gravissima ita ornandi atque augendi
tui: sed quae tibi accessio ex meis litteris homini, tuo merito,
omnium iudicio amplissimo? Equidem quod possum te amo, observo,
absentem colo: quod docerandi aliis, non tibi, te enim non fugit,
alium mibi referro locum. Nunc tamen quam gravis causa me
ad scribendum compulerit non dubito quin pro tuo erga me studio
sis cogniturus. Multorum hominum minime levium sermonibus
ad me perferitur, fuisse qui malignos de me disseminarint rumores,
invidiosumque me facere apud Serenissimum Principem Austronem-
sem suaderint, criminantes me Cartesianae familiae alumnum
esse ac sedatorem, nec bene de Principali gubernatione sentire.
Nihil potuit dici falsius. Cartesii doctrinam tantum ab eo ut
imbiberim, ut ne libros eius unquam evolverim perlegerimque. Non
hoc mihi laudi duo: sed meorum studiorum rationes sunt alienis-
simae ab hoc scriptorum genere, nec tulerunt unquam ut iis
pertractandis invigilare potuerim. His accedit quod a tenentis

79

annis innubitus sim praeceptis antiquorum dicendi sapiendique ma-
gistorum, illorumque lectione capiar unice, quod non ignorant qui me
publice privatimque in hac Academia & in alijs gymnasijs audiverunt
Aristotelem unice praedicantem, & ejus libros Rhetoricam imprimis
Ethicam & Politicam ijs commendantem non solum, sed & ex illis
multa de superiore loco explicantem. Nihil unquam docui, nihil
scripsi, quod ultius animum, cujuscunque ille sit ordinis & loci & status
posset offendere, nec unquam de Serenissimo Principe ac Ejus go-
bernatione sinistris existimari. Hanc calumniam diffudit ora-
tio, quam de laudibus Magni Principis scripsi, quae nunc typis man-
datur. Illa testatam faciet neminem esse magis Serenissimo Ejus
Nomini addictum & devotum. Antehac, reipublicae formam, quam
inveni cum in istis terris primum appuli ante hos sedecim
annos, non improbari, & ejus rectores colui, boni civis officium ex-
istimans praesentibus esse contentum. Nunc vero summo reipubli-
cae bono illam immutatam esse, eaque immutatione servatam
unice, semper praec me tuli, & multis verbis in illa declam oratione
qua summa fastidia rerum gestarum Serenissimi Principis sum
prosecutus. Non habeo nunc quem ad te allegem praeter illam
humanitatem tuam incredibilem, quam omnes admirantur, quaque
omnium hominum voluntates allucis ac tibi mirifice devincis.
Ea una spes fore, ut qui semel de me bene mereri coepis, tibi
in tuo beneficio constare, & apud Serenissimum Principem meam
causam, si quae hic jaedantur vera sunt, agere velis emixere

homo infans, qui omnes curas & cogitationes in optimarum artium
studia fixit, damnetur & adfligatur calumniantium artibus &
nequitia. Vale Vir Nobilissime, & me tuo beneficio, quando
esse meo merito non possum, in tuorum munera esse patriare.
Illustissimo Parenti tuo salutem officiosissimam dico. Tra-
jecti in Batavis a. d. XXX April. C1D12C LXXIV secundum
epocham Gregorianam.

